

RAUDONKEPURAITĖ

Gyveno kartą maža miela **MERGAITĖ**. Visi ją labai mylėjo, o stipriausiai iš visų mylėjo **MOČIUTĖ**, kuri gyveno mažoje trobelėje už miško. Padovanojo **MOČIUTĖ** anūkelei gražią raudoną kepuraitę. Ji taip tiko **MERGAITEI**, kad jokios kitos nenorėjo dėvėti, dėl to ją visi ėmė vadinti **RAUDONKEPURAITE**. Vieną dieną **MAMA** pasišaukė dukrą ir tarė:

-Paimk, **RAUDONKEPURAITE**, pyrago ir stiklainį uogienės ir nunešk **MOČIUTEI**. Ji serga ir negaluoja, greičiau tesveiksta. Tik būk labai atsargi, iš kelio neišklysk ir su nepažystamais nesikalbėk.

-Gerai, **MAMYTE**. – Pažadėjo **RAUDONKEPURAITĖ** ir paėmė pintinę. Atsisveikindama ji pamojavo ir išėjo. Tik **RAUDONKEPURAITĖ** įžengė į mišką, ją pasitiko **VILKAS**. **RAUDONKEPURAITĖ** nežinojo koks jis piktas žvėris ir visiškai jo neišsigando.

-Sveika, **RAUDONKEPURAITE**. – pasisveikino **VILKAS**.

-Laba diena, - mandagiai atsakė **RAUDONKEPURAITĖ**.

-Kur tokį ankstyvą rytą keliauji, **RAUDONKEPURAITE**? – paklausė **VILKAS**.

-Pas **MOČIUTĘ**, nešu jai pyrago ir uogienės, nes ji serga.

-O kur gyvena tavo **MOČIUTĖ**? – paklausė **VILKAS**, mintyse jau svarstydamas: „**MERGAITĖ** bus skanesnė už **MOČIUTĘ**, bet reikia apsuksiai nugriebti abi“.

-Ana ten už miško prie trijų didžiulių ąžuolų ji gyvena, atsakė **RAUDONKEPURAITĖ**. Prisigretinęs prie **MERGAITĖS** **VILKAS** prašneko:

-Apsidairyk ir pažiūrėk, kiek čia gražių gėlių, o tu tik skubi, skubi. - **RAUDONKEPURAITĖ** pagalvojo: „**MOČIUTĖ** tikrai apsidžiaugs, jai nunešiu puokštę gėlių.“ Ji net ir nepastebėjo, kad **VILKAS** tiesiai per krūmus puolė bėgti prie **MOČIUTĖS** trobelės. Pribėgęs pasibeldė į duris.

-Kas ten? – silpnu balseliu paklausė **MOČIUTĖ**.

-Aš, **RAUDONKEPURAITĖ**, - atsakė **VILKAS**, paploninęs balsą. – Įsileisk, **MOČIUTE**, aš atnešiau tau pyrago ir uogienės.

-O tu paspausk velkę, durys pačios atsidarys, - atsakė **MOČIUTĖ**. Paspaudė **VILKAS** velkę, durys atsivėrė. Netaręs nė žodelio **VILKAS** puolė prie **MOČIUTĖS** ir ją prarijo. Tada **VILKAS** apsivilko jos suknelę, ant galvos užsimaukšlino kepurėlę, ir patogiai įsitaisė lovoje. Netrukus prie trobelės atėjo **RAUDONKEPURAITĖ**. Ji pamatė plačiai atlapotas duris ir įėjo į vidų. Priėjusi prie lovos **RAUDONKEPURAITĖ** paklausė:

-Oi **MOČIUTE**, kodėl tokios didelės Tavo ausys?

-Kad tave geriau girdėčiau, - atsakė **VILKAS**.

-Oi **MOČIUTE**, kodėl tokios didelės tavo akys? – Nustebo **RAUDONKEPURAITĖ**.

-Kad tave geriau matyčiau, - atkirto **VILKAS**.

-Oi **MOČIUTE**, kodėl tokia didelė tavo burna, - paklausė **RAUDONKEPURAITĖ**.

-Kad tave lengviau praryčiau – pasakė **VILKAS** ir iš karto prarijo **RAUDONKEPURAITĖ**. Vėl atsigulė į lovą ir ėmė garsiai knarkti. Pro šalį ėjo **MEDŽIOTOJAS**. Išgirdęs knarkimą nustebo, kad **MOČIUTĖ** taip garsiai knarkia. Jis užėjo į vidų ir pamatė kad ten guli **VILKAS**. **MEDŽIOTOJAS** paėmė žirkles ir ėmė kirpti **VILKO** pilvą, o iš jo iššoko **RAUDONKEPURAITĖ**, po jos išlindo ir **MOČIUTĖ**. Laimingos **MOČIUTĖ** ir **RAUDONKEPURAITĖ** apsikabino **MEDŽIOTOJĄ** ir jam dėkojo, vaišino jį pyrago ir uogiene. **MEDŽIOTOJAS** pasėmė **VILKO** kailį ir iškeliavo, o **MOČIUTĖ** su **RAUDONKEPURAITE** ilgai ir laimingai gyveno.

RAUDONKEPURAITĖ

MOČIUTĖ

MAMA

MERGAITĖ

VILKAS

MEDŽIOTOJAS